

KONVENTION

udarbejdet af Rådet i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i denne konvention, den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM HENVISER TIL Rådets retsakt om udarbejdelse af konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM ØNSKER at forbedre det strafferetlige samarbejde mellem Den Europæiske Unions medlemsstater uden dog derved at berøre reglerne om beskyttelse af den enkeltes frihed,

SOM UNDERSTREGER, at det er i medlemsstaternes fælles interesse at sikre, at gensidig retshjælp mellem medlemsstaterne fungerer effektivt og hurtigt og på en måde, der er forenelig med de grundlæggende retsprincipper i medlemsstaternes nationale ret, og som tilgodeser den enkeltes rettigheder og principperne i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet den 4. november 1950 i Rom,

SOM GIVER UDTRYK FOR tillid til den måde, hvorpå deres retssystemer er opbygget og fungerer, og til alle medlemsstaters evne til at sikre en retfærdig rettergang,

SOM ER BESLUTTET PÅ at supplere den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager og andre konventioner, der er gældende på området, med en konvention indgået af Den Europæiske Union,

SOM ANERKENDER, at bestemmelserne i ovennævnte konventioner fortsat gælder i alle spørgsmål, der ikke er omfattet af nærværende konvention,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at medlemsstaterne finder det vigtigt at styrke det retlige samarbejde, men samtidig fortsat agter at anvende proportionalitetsprincippet,

SOM UNDERSTREGER, at denne konventions bestemmelser om gensidig retshjælp i straffesager bygger på principperne i konventionen af 20. april 1959,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at artikel 20 i denne konvention omhandler visse særlige situationer i forbindelse med aflytning af telekommunikation uden dog på nogen måde at have implikationer for andre lignende situationer, som falder uden for denne konvention,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at de almindelige folkeretlige principper finder anvendelse i situationer, som ikke er omfattet af denne konvention,

SOM ERKENDER, at denne konvention ikke er til hinder for, at medlemsstaterne kan udøve deres beføjelser med hensyn til opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den indre sikkerhed, og at det tilkommer den enkelte medlemsstat at bestemme, i overensstemmelse med artikel 33 i traktaten om den Europæiske Union, hvordan den vil opretholde lov og orden og beskytte den indre sikkerhed,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Forholdet til andre konventioner om gensidig retshjælp

1. Denne konvention har til formål at supplere bestemmelserne i og lette anvendelsen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af:
 - a) den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager, i det følgende benævnt »den europæiske retshjælpskonvention«
 - b) tillægsprotokollen af 17. marts 1978 til den europæiske retshjælpskonvention
 - c) de bestemmelser om gensidig retshjælp i straffesager i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, i det følgende benævnt »Schengen-gennemførelseskonventionen«, der ikke ophæves i medfør af artikel 2, stk. 2
 - d) kapitel 2 i traktaten af 27. juni 1962 om udlevering og gensidig retshjælp i straffesager mellem Kongeriget Belgien, Storhertugdømmet Luxembourg og Kongeriget Nederlandene, ændret ved protokol af 11. maj 1974, i det følgende benævnt »Benelux-traktaten«, for så vidt angår forbindelserne mellem medlemsstaterne i Den Økonomiske Union Benelux.
2. Denne konvention berører ikke anvendelsen af mere gunstige bestemmelser i bilaterale eller multilaterale aftaler mellem medlemsstaterne eller, som fastsat i artikel 26, stk. 4, i den europæiske retshjælpskonvention, arrangementer om gensidig retshjælp i straffesager på grundlag af overensstemmende lovgivning eller en særlig ordning, som hjemler gensidig gennemførelse af retshjælpsforanstaltninger på deres respektive områder.

Artikel 2

Bestemmelser, der vedrører Schengen-reglerne

1. Bestemmelserne i artikel 3, 5, 6, 7, 12 og 23 og, i det omfang der er relevant for artikel 12, i artikel 15 og 16 samt, i det omfang det er relevant for de nævnte artikler, i artikel 1 udgør foranstaltninger, der ændrer eller udbygger de bestemmelser, der er nævnt i bilag A til aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne ⁽¹⁾.
2. Artikel 49, litra a), samt artikel 52, 53 og 73 i Schengen-gennemførelseskonventionen ophæves hermed.

Artikel 3

Sager, i forbindelse med hvilke der også skal ydes gensidig retshjælp

1. Der ydes ligeledes gensidig retshjælp ved retsforfølgning for handlinger, der ifølge den anmodende medlemsstat eller den anmodede medlemsstat eller eventuelt begge nationale ret betragtes som overtrædelser af bestemmelser, som kan afgøres af administrative myndigheder, hvis afgørelser kan indankes for en domstol med kompetence i navnlig straffesager.
2. Gensidig retshjælp ydes ligeledes i forbindelse med straffesager og sager som omhandlet i stk. 1, der vedrører handlinger eller overtrædelser, som en juridisk person kan drages til ansvar for i den anmodende medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

Artikel 4

Formkrav og fremgangsmåde ved udførelse af anmodninger om gensidig retshjælp

1. Når der ydes gensidig retshjælp, respekterer den anmodede medlemsstat de formkrav og den fremgangsmåde, som den anmodende medlemsstat udtrykkeligt angiver, medmindre andet er bestemt i denne konvention, og medmindre de pågældende formkrav og den pågældende fremgangsmåde strider mod de grundlæggende retsprincipper i den anmodede medlemsstat.
2. Den anmodede medlemsstat udfører anmodningen om retshjælp så hurtigt som muligt, idet den i videst muligt omfang tager hensyn til de procesfrister og andre frister, som den anmodende medlemsstat måtte have angivet. Den anmodende medlemsstat begrundes fristerne.
3. Kan anmodningen ikke eller kun delvis imødekommes i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats krav, underretter den anmodede medlemsstats myndigheder straks den anmodende medlemsstats myndigheder herom og anfører, på hvilke betingelser anmodningen vil kunne imødekommes. Myndighederne i den anmodende medlemsstat og den anmodede medlemsstat kan efterfølgende aftale, hvorledes anmodningen videre skal behandles, om nødvendigt gøre den videre behandling betinget af, at ovennævnte betingelser opfyldes.
4. Hvis det kan forudses, at den anmodende medlemsstats frist for udførelsen af anmodningen ikke kan overholdes, og hvis det af den i stk. 2, andet punktum, nævnte begrundelse konkret fremgår, at enhver forsinkelse betydeligt vil vanskeliggøre den retsforfølgning, der finder sted i den anmodende medlemsstat, oplyser den anmodede medlemsstats myndigheder straks, hvor lang tid der skønnes nødvendig for at udføre anmodningen. Den anmodende medlemsstats myndigheder oplyser straks, om anmodningen alligevel opretholdes. Myndighederne i den anmodende medlemsstat og den anmodede medlemsstat kan efterfølgende aftale, hvorledes anmodningen videre skal behandles.

Artikel 5

Fremsendelse og forkyndelse af retsdokumenter

1. En medlemsstat fremsender retsdokumenter, som er bestemt for personer, der opholder sig på en anden medlemsstats område, direkte til disse med posten.
2. Rettdokumenter må kun fremsendes gennem de kompetente myndigheder i den anmodede medlemsstat.
 - a) hvis adressen på den person, som dokumentet er bestemt for, er ukendt eller usikker, eller
 - b) hvis den anmodende medlemsstats relevante processuelle regler kræver bevis for dokumentets forkyndelse for modtageren ud over det bevis, der kan opnås i forbindelse med fremsendelse med posten, eller
 - c) hvis det ikke har været muligt at postforkynde dokumentet, eller
 - d) hvis den anmodende medlemsstat har gode grunde til at mene, at fremsendelse med posten vil være virkningsløs eller er uhensigtsmæssig.
3. Når der er grund til at antage, at modtageren ikke forstår det sprog, retsdokumentet er affattet på, skal dette, eller i det mindste de væsentlige afsnit heraf, oversættes til det eller et af de nationale sprog i den medlemsstat, på hvis område modtageren opholder sig. Hvis den myndighed, som retsdokumentet kommer fra, er bekendt med, at modtageren kun forstår et andet sprog, skal dokumentet, eller i det mindste de væsentlige afsnit heraf, oversættes til dette andet sprog.
4. Alle retsdokumenter skal ledsages af en følgeskrivelse, hvori det meddeles, at modtageren kan indhente oplysninger hos den myndighed, som dokumentet kommer fra, eller hos andre myndigheder i den pågældende medlemsstat om vedkommendes rettigheder og pligter i forbindelse med dokumentet. Stk. 3 gælder også for denne følgeskrivelse.
5. Denne artikel berører ikke anvendelsen af artikel 8, 9 og 12 i den europæiske retshjælpskonvention og artikel 32, 34 og 35 i Benelux-traktaten.

Artikel 6

Fremsendelse af anmodninger om gensidig retshjælp

1. Anmodninger om gensidig retshjælp og spontan udveksling af oplysninger som omhandlet i artikel 7 formuleres skriftligt eller ved hjælp af ethvert middel, der kan frembringe skriftlig dokumentation på en måde, der tillader den modtagende medlemsstat at fastslå ægtheden. Sådanne anmodninger fremsendes direkte mellem de judicielle myndigheder, der har stedlig kompetence til at fremsætte og udføre anmodninger, og tilbagesendes gennem samme myndigheder, medmindre andet bestemmes i denne artikel.

Enhver oplysning fra en medlemsstat med henblik på iværksættelse af retsforfølgning ved en anden medlemsstats domstole som omhandlet i artikel 21 i den europæiske retshjælpskonvention og artikel 42 i Benelux-traktaten kan fremsendes direkte mellem de kompetente judicielle myndigheder.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at anmodninger i særlige tilfælde kan fremsendes og tilbagesendes

- a) mellem en medlemsstats centrale myndighed og en anden medlemsstats centrale myndighed, eller
- b) mellem en medlemsstats judicielle myndigheder og en anden medlemsstats centrale myndighed.

3. Uanset stk. 1 kan Det Forenede Kongerige og Irland samtidig med afgivelsen af den i artikel 27, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at anmodninger og meddelelser specificeret i erklæringen, der er stilet til dem, skal fremsendes gennem deres respektive centrale myndigheder. Disse medlemsstater kan til enhver tid ved en ny erklæring begrænse rækkevidden af en sådan erklæring med henblik på at lade stk. 1 finde mere udstrakt anvendelse. De skal gøre dette, når bestemmelserne om gensidig retshjælp i Schengen-gennemførelseskonventionen får virkning for dem.

Enhver medlemsstat kan anvende princippet om gensidighed i forbindelse med ovennævnte erklæringer.

4. Enhver anmodning om gensidig retshjælp kan i hastende sager fremsendes gennem Den Internationale Kriminalpolitiorganisation (Interpol) eller et organ, der er kompetent ifølge bestemmelser vedtaget i medfør af traktaten om den Europæiske Union.

5. Hvis den myndighed, der er kompetent til at behandle anmodninger efter artikel 12, 13 eller 14, i den ene medlemsstat er en judicial myndighed eller en central myndighed og i den anden medlemsstat en politi- eller toldmyndighed, kan anmodningerne fremsendes og tilbagesendes direkte mellem disse myndigheder. Stk. 4 finder anvendelse på sådanne kontakter.

6. Hvis den myndighed, der er kompetent til at behandle anmodninger om gensidig retshjælp i forbindelse med retsforfølgning som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i den ene medlemsstat er en judicial myndighed eller en central myndighed og i den anden medlemsstat en administrativ myndighed, kan anmodningerne fremsendes og tilbagesendes direkte mellem disse myndigheder.

7. Enhver medlemsstat kan samtidig med afgivelsen af den i artikel 27, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at den ikke er bundet af stk. 5, første punktum, eller af stk. 6, eller af begge, eller at den kun vil anvende de nævnte bestemmelser under visse nærmere angivne omstændigheder. En sådan erklæring kan til enhver tid trækkes tilbage eller ændres.

8. Følgende anmodninger og meddelelser fremsendes gennem medlemsstaternes centrale myndigheder:

- a) anmodninger om midlertidig overførelse eller transit af frihedsberøvede personer som omhandlet i artikel 9 i denne konvention samt i artikel 11 i den europæiske retshjælpskonvention og artikel 33 i Benelux-traktaten
- b) oplysninger om straffedomme som omhandlet i artikel 22 i den europæiske retshjælpskonvention og artikel 43 i Benelux-traktaten. Dog kan anmodninger om genparter af straffedomme og foranstaltninger som omhandlet i artikel 4 i tillægsprotokollen til den europæiske retshjælpskonvention fremsendes direkte til de kompetente myndigheder.

Artikel 7

Spontan udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan i det omfang, der er hjemmel herfor i national ret, og uden at der foreligger en anmodning, udveksle oplysninger om sådanne strafbare handlinger og overtrædelser af bestemmelser af den i artikel 3, stk. 1, nævnte art, som det på tidspunktet for meddelelsen af oplysningerne påhviler den modtagende myndighed at behandle.
2. Den meddelende myndighed kan i medfør af national ret fastsætte betingelser for, hvordan den modtagende myndighed må anvende sådanne oplysninger.
3. Den modtagende myndighed er bundet af disse betingelser.

AFSNIT II

ANMODNINGER OM VISSE SÆRLIGE FORMER FOR GENSIDIG RETSHJÆLP

Artikel 8

Tilbagelevering

1. Den anmodede medlemsstat kan efter anmodning fra den anmodende medlemsstat, og uden at godtroende tredjemands rettigheder berøres, stille uretmæssigt erhvervede genstande til rådighed for den anmodende medlemsstat med henblik på tilbagelevering til den retmæssige ejer.
2. Ved anvendelsen af artikel 3 og 6 i den europæiske retshjælpskonvention samt artikel 24, stk. 2, og artikel 29 i Benelux-traktaten kan den anmodede medlemsstat, før eller efter at genstandene overdrages til den anmodende medlemsstat, give afkald på tilbagesendelse, hvis dette kan fremme tilbageleveringen af genstandene til den retmæssige ejer. Godtroende tredjemands rettigheder berøres ikke.
3. Giver den anmodede medlemsstat afkald på tilbagesendelse, før genstandene overdrages til den anmodende medlemsstat, kan den ikke påberåbe sig panteret eller anden regresret i medfør af sin skatte- eller toldlovgivning for så vidt angår disse genstande.

Afkald som omhandlet i stk. 2 berører ikke den anmodede medlemsstats ret til at opkræve skatter eller afgifter fra den retmæssige ejer.

Artikel 9

Midlertidig overførelse af frihedsberøvede personer med henblik på efterforskning

1. Hvis de berørte medlemsstaters kompetente myndigheder indgår aftale herom, kan en medlemsstat, som har anmodet, om en efterforskningsmæssig foranstaltning, der kræver tilstedeværelsen af en person, der er frihedsberøvet på dens eget område, midlertidigt overføre denne person til den medlemsstats område, hvor efterforskningen skal finde sted.
2. I aftalen fastsættes de nærmere vilkår for den midlertidige overførelse af personen og fristen for, hvornår vedkommende skal sendes tilbage til den anmodende medlemsstats område.
3. Hvis der kræves samtykke til overførelse fra den frihedsberøvede person, fremlægges der omgående en samtykkeerklæring eller en genpart heraf for den anmodede medlemsstat.
4. Den periode, personen tilbringer i forvaring på den anmodede medlemsstats område, trækkes fra den periode, i hvilken den pågældende skal eller vil skulle være i forvaring på den anmodende medlemsstats område.
5. Artikel 11, stk. 2 og 3, samt artikel 12 og 20 i den europæiske retshjælpskonvention finder tilsvarende anvendelse på denne artikel.
6. Hver medlemsstat kan samtidig med afgivelsen af den i artikel 27, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at det i stk. 3 omhandlede samtykke vil blive krævet forud for indgåelsen af en aftale efter stk. 1, eller at det vil blive krævet på visse betingelser specificeret i erklæringen.

Artikel 10

Afhøring ved hjælp af videokonference

1. Hvis en person befinder sig på én medlemsstats område og skal afhøres som vidne eller sagkyndig af de judicielle myndigheder i en anden medlemsstat, kan denne anden medlemsstat, såfremt det ikke er hensigtsmæssigt eller muligt, at den pågældende møder personligt frem på dens område, anmode om, at afhøringen foretages ved hjælp af videokonference som fastsat i stk. 2-8.
2. Den anmodede medlemsstat giver sin tilladelse til afhøring ved hjælp af videokonference, forudsat at anvendelse af videokonference ikke strider mod dens grundlæggende retsprincipper, og forudsat at den råder over de tekniske hjælpemidler, der er nødvendige for at gennemføre en sådan afhøring. Råder den anmodede medlemsstat ikke over de tekniske hjælpemidler, der er nødvendige for en videokonference, kan den anmodende medlemsstat stille dem til rådighed efter aftale med den anmodede medlemsstat.
3. Anmodninger om afhøring ved hjælp af videokonference skal ud over de oplysninger, der er nævnt i artikel 14 i den europæiske retshjælpskonvention og artikel 37 i Benelux-traktaten, indeholde en begrundelse for, at det ikke er hensigtsmæssigt eller muligt, at vidnet eller den sagkyndige møder personligt frem, samt navnet på den judicielle myndighed og de personer, der skal foretage afhøringen.
4. Den anmodede medlemsstats judicielle myndighed indkalder den person, der skal afhøres, til at give møde i overensstemmelse med formkravene i national ret.
5. Følgende regler gælder for afhøring ved hjælp af videokonference:
 - a) En repræsentant for den anmodede medlemsstats judicielle myndighed, om nødvendigt bistået af en tolk, overværer afhøringen og er ansvarlig for identifikationen af den person, der skal afhøres, og for overholdelsen af de grundlæggende retsprincipper i den anmodede medlemsstat. Hvis repræsentanten for den anmodede medlemsstats judicielle myndighed mener, at grundlæggende retsprincipper i den anmodede medlemsstat tilsidesættes under afhøringen, træffer den pågældende omgående de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at afhøringen fortsættes i overensstemmelse med disse principper.
 - b) Den anmodende og den anmodede medlemsstats kompetente myndigheder aftaler om nødvendigt foranstaltninger med henblik på at beskytte den person, der skal afhøres.
 - c) Afhøringen foretages direkte af eller under ledelse af den anmodende medlemsstats judicielle myndighed i overensstemmelse med denne medlemsstats nationale ret.
 - d) Efter anmodning fra den anmodende medlemsstat eller den person, der skal afhøres, sørger den anmodede medlemsstat for, at den person, der skal afhøres, om nødvendigt bistås af en tolk.
 - e) Den person, der skal afhøres, kan påberåbe sig ret til at nægte at afgive forklaring, som måtte være hjemlet i enten den anmodende medlemsstats eller den anmodende medlemsstats nationale ret.
6. Med forbehold af eventuelle foranstaltninger, som er aftalt med henblik på at beskytte personer, udfærdiger repræsentanten for den anmodede medlemsstats judicielle myndighed ved afhøringens afslutning et referat af afhøringen med angivelse af tid og sted, den afhørte persons identitet, identiteten på alle andre personer i den anmodede medlemsstat, som har deltaget i afhøringen, og den egenskab, hvori de har deltaget, eventuelle edsafklæggelser eller afgivelser af tro og love-erklæringer samt de tekniske omstændigheder, under hvilke afhøringen har fundet sted. Dette referat fremsendes af den anmodende medlemsstats kompetente myndighed.
7. Udgifterne til oprettelse af videoforbindelsen, udgifterne i forbindelse med betjeningen af videoforbindelsen i den anmodede medlemsstat, udgifter til aflønning af de tolke, som den anmodede medlemsstat stiller til rådighed, og til godtgørelse til vidner og sagkyndige samt disses rejseudgifter i den anmodede medlemsstat refunderes den anmodede medlemsstat af den anmodende medlemsstat, medmindre den anmodede medlemsstat giver afkald på et få refunderet alle eller nogle af disse udgifter.
8. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at dens nationale ret finder anvendelse, når vidner eller sagkyndige afhøres på dens område i overensstemmelse med denne artikel og nægter at afgive forklaring, selv om de er forpligtet dertil, eller afgiver falsk forklaring, på samme måde, som hvis afhøringen fandt sted i en national retssag.
9. Medlemsstaterne kan efter eget skøn, hvor det er hensigtsmæssigt og med de kompetente judicielle myndigheders samtykke, også anvende denne artikel på afhøring af en tiltalt ved hjælp af videokonference. I så tilfælde skal benyttelsen af videokonference og den måde, hvorpå videokonferencen gennemføres, aftales mellem de berørte medlemsstater i overensstemmelse med deres nationale ret og med relevante internationale instrumenter, herunder den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder fra 1950.

Enhver medlemsstat kan samtidig med afgivelsen af den i artikel 27, stk. 2, nævnte notifikation erklære, at den ikke vil anvende første afsnit. En sådan erklæring kan til enhver tid trækkes tilbage.

Afhøring må kun ske med den tiltaltes samtykke. De bestemmelser, der måtte være nødvendige for at beskytte tiltaltes rettigheder, fastsættes af Rådet i et retligt bindende instrument.

Artikel 11

Afhøring af vidner og sagkyndige ved hjælp af telefonkonference

1. Hvis en person befinder sig på én medlemsstats område og skal afhøres som vidne eller sagkyndig af de judicielle myndigheder i en anden medlemsstat, kan denne anden medlemsstat, hvis der er hjemmel herfor i national ret, anmode om bistand fra den første medlemsstat med henblik på at foretage afhøringen ved hjælp af telefonkonference som fastsat i stk. 2-5.
2. Afhøring kan kun foretages ved hjælp af telefonkonference, hvis vidnet eller den sagkyndige indvilliger i, at afhøringen foregår på denne måde.
3. Den anmodede medlemsstat giver sin tilladelse til afhøring ved hjælp af telefonkonference, hvis dette ikke strider mod dens grundlæggende retsprincipper.
4. Anmodninger om afhøring ved hjælp af telefonkonference skal ud over de oplysninger, der er nævnt i artikel 14 i den europæiske retshjælpskonvention og artikel 37 i Benelux-traktaten, indeholde navnet på den judicielle myndighed og de personer, der skal foretage afhøringen, samt en angivelse af, at vidnet eller den sagkyndige er rede til at medvirke ved en afhøring ved hjælp af telefonkonference.
5. Den praktiske tilrettelæggelse af afhøringen aftales mellem de berørte medlemsstater. I forbindelse med en sådan aftale forpligter den anmodede stat sig til at:
 - a) underrette vidnet eller den sagkyndige om tid og sted for afhøringen
 - b) sørge for identifikationen af vidnet eller den sagkyndige
 - c) kontrollere, at vidnet eller den sagkyndige har indvilliget i afhøringen ved hjælp af telefonkonference.

Den anmodede medlemsstat kan gøre sit samtykke betinget af hel eller delvis anvendelse af de relevante bestemmelser i artikel 10, stk. 5 og 8. Medmindre andet er aftalt, finder artikel 10, stk. 7, tilsvarende anvendelse.

Artikel 12

Kontrollerede leverancer

1. Hver medlemsstat forpligter sig til efter anmodning fra en anden medlemsstat at tillade kontrollerede leverancer på sit område som led i strafferetlig efterforskning af strafbare handlinger, som kan medføre udlevering.
2. Beslutninger om anvendelse af kontrollerede leverancer træffes i hvert enkelt tilfælde af den anmodede medlemsstats kompetente myndigheder under behørigt hensyn til denne medlemsstats nationale ret.
3. Kontrollerede leverancer finder sted efter procedurene i den anmodede medlemsstat. Beføjelsen til at handle og til at styre og kontrollere operationerne tilfalder de kompetente myndigheder i denne medlemsstat.

Artikel 13

Fælles efterforskningshold

1. Ved en fælles aftale kan de kompetente myndigheder i to eller flere medlemsstater med et bestemt formål og for et begrænset tidsrum, der kan forlænges efter fælles overenskomst, oprette fælles efterforskningshold med henblik på strafferetlig efterforskning i en eller flere af de medlemsstater, der opretter holdet. Sammensætningen af holdet fastsættes i aftalen.

Fælles efterforskningshold kan især oprettes,

- a) hvis en medlemsstats efterforskning af strafbare handlinger nødvendiggør en vanskelig og krævende efterforskning, der har forbindelse til andre medlemsstater
- b) hvis flere medlemsstater er i færd med at efterforske strafbare handlinger, der som følge af sagens omstændigheder kræver, at de berørte medlemsstater koordinerer og afstemmer deres indsats.

Anmodning om oprettelse af et fælles efterforskningshold kan fremsættes af en hvilken som helst af de berørte medlemsstater. Holdet oprettes i en af de medlemsstater, hvor efterforskningen formodes at skulle finde sted.

2. Anmodninger om oprettelse af fælles efterforskningshold skal ud over de oplysninger, som er nævnt i de relevante bestemmelser i artikel 14 i den europæiske retshjælpskonvention og artikel 37 i Benelux-traktaten, indeholde forslag til sammensætning af holdet.

3. Et fælles efterforskningshold opererer på de medlemsstaters område, som opretter holdet, på følgende generelle betingelser:

- a) Holdet ledes af en repræsentant for den kompetente myndighed, der deltager i den strafferetlige efterforskning, fra den medlemsstat, hvor holdet opererer. Holdets leder handler inden for sine beføjelser i henhold til national ret.
- b) Holdet udfører sine operationer i overensstemmelse med national ret i den medlemsstat, hvor det opererer. Medlemmerne af holdet udfører deres opgaver under ledelse af den person, som er omhandlet i litra a), under hensyn til de betingelser, der er fastlagt af deres egne myndigheder i aftalen om oprettelse af holdet.
- c) Den medlemsstat, hvor holdet opererer, træffer de nødvendige organisatoriske foranstaltninger for operationen.

4. Medlemmer af det fælles efterforskningshold, der kommer fra andre medlemsstater end den medlemsstat, hvor holdet opererer, betegnes i denne artikel som medlemmer, der er »udlånt« til holdet.

5. Medlemmer, der er udlånt til det fælles efterforskningshold, har ret til at være til stede, når der træffes efterforskningsmæssige foranstaltninger i den medlemsstat, hvor holdet opererer. Holdets leder kan dog af særlige grunde i overensstemmelse med national ret i den medlemsstat, hvor holdet opererer, træffe anden afgørelse.

6. Et medlem, der er udlånt til det fælles efterforskningshold, kan i overensstemmelse med national ret i den medlemsstat, hvor holdet opererer, af holdets leder få til opgave at gennemføre visse efterforskningsmæssige foranstaltninger, for så vidt dette er blevet godkendt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor holdet opererer, og i den medlemsstat, der har udlånt medlemmet.

7. Hvis et fælles efterforskningshold finder det nødvendigt at træffe efterforskningsmæssige foranstaltninger i en af de medlemsstater, der har oprettet holdet, kan de medlemmer, der er udlånt til holdet af den pågældende medlemsstat, anmode denne stats kompetente myndigheder om at træffe disse foranstaltninger. Foranstaltningerne vurderes i den pågældende medlemsstat på samme måde, som hvis der blev anmodet om dem i forbindelse med en national efterforskning.

8. Hvis et fælles efterforskningshold har brug for bistand fra andre medlemsstater end dem, der har oprettet holdet, eller fra et tredjeland, kan anmodningen om bistand fremsættes af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor holdet opererer, over for de kompetente myndigheder i den anden berørte stat i overensstemmelse med de relevante instrumenter eller aftaler.

9. Et medlem af et fælles efterforskningshold kan i overensstemmelse med den nationale ret, som vedkommende er underlagt, og inden for sine beføjelser give holdet oplysninger, som er tilgængelige i den medlemsstat, hvorfra vedkommende er udlånt, med henblik på den strafferetlige efterforskning, som holdet foretager.

10. Oplysninger, som et medlem eller et medlem, der er udlånt til holdet, retmæssigt er kommet i besiddelse af i forbindelse med sin deltagelse i et fælles efterforskningshold, og som ikke på anden vis er tilgængelige for de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater, må anvendes

- a) til de formål, der lå til grund for oprettelsen af holdet
- b) med forbehold af forudgående samtykke fra den medlemsstat, hvor oplysningerne blev stillet til rådighed, til at afsløre, efterforske og forfølge andre strafbare handlinger. Et sådant samtykke kan kun nægtes i de tilfælde, hvor en sådan anvendelse ville bringe en strafferetlig efterforskning i den pågældende medlemsstat i fare, eller hvor denne medlemsstat ville kunne afslå gensidig retshjælp

- c) til at afværge en umiddelbar, alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed, jf. dog litra b), forudsat at der efterfølgende indledes en strafferetlig efterforskning
- d) til andre formål, i den udstrækning dette er aftalt mellem de medlemsstater, der har oprettet holdet.

11. Denne artikel berører ikke andre eksisterende bestemmelser eller ordninger om oprettelse af fælles efterforskningshold og om sådanne holds operationer.

12. I den udstrækning der er hjemmel herfor i den nationale ret i de berørte medlemsstater eller i eventuelle juridiske instrumenter, der finder anvendelse mellem dem, kan det aftales, at andre end repræsentanter for de kompetente myndigheder i de medlemsstater, der opretter det fælles efterforskningshold, kan deltage i holdets arbejde. Der kunne f.eks. være tale om embedsmænd fra organer, der er oprettet i medfør af traktaten om Den Europæiske Union. De rettigheder, der ved denne artikel tilkendes medlemmer af holdet eller medlemmer, der er udlånt til holdet, gælder ikke for sådanne personer, medmindre andet udtrykkeligt er aftalt

Artikel 14

Diskrete undersøgelser

1. Medlemsstater kan aftale at bistå hinanden i efterforskningen af strafbare handlinger og lade embedsmænd arbejde under skjult eller falsk identitet (diskrete undersøgelser).
2. Anmodninger om diskrete undersøgelser behandles i hvert enkelt tilfælde af den anmodede medlemsstats kompetente myndigheder under behørigt hensyn til national ret og nationale procedurer. Den anmodende medlemsstat og den anmodede medlemsstat aftaler indbyrdes under behørigt hensyn til deres nationale ret og nationale procedurer, hvor længe den diskrete undersøgelse skal vare, hvilke nærmere vilkår der skal gælde herfor, og hvilken retsstilling de berørte embedsmænd skal have under den diskrete undersøgelse.
3. Diskrete undersøgelser gennemføres i overensstemmelse med national ret og nationale procedurer i den medlemsstat, på hvis område de foregår. De berørte medlemsstater samarbejder om forberedelsen og overvågningen af diskrete undersøgelser og træffer foranstaltninger vedrørende sikkerheden for de embedsmænd, der arbejder under skjult eller falsk identitet.
4. Enhver medlemsstat kan samtidig med afgivelsen af den i artikel 27, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at den ikke er bundet af nærværende artikel. En sådan erklæring kan til enhver tid trækkes tilbage.

Artikel 15

Strafferetligt ansvar

Under operationer efter artikel 12, 13 og 14 sidestilles embedsmænd fra en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor operationen gennemføres, med embedsmænd fra sidstnævnte medlemsstat for så vidt angår eventuelle strafbare handlinger, der begås mod eller af dem.

Artikel 16

Civilretligt ansvar

1. Når en medlemsstats embedsmænd udfører opgaver på en anden medlemsstats område efter artikel 12, 13 og 14, er førstnævnte medlemsstat ansvarlig for den skade, de måtte forvolde under udførelsen af deres opgaver, i overensstemmelse med den nationale ret i den medlemsstat, på hvis område de opererer.
2. Den medlemsstat, på hvis område den i stk. 1 nævnte skade forvoldes, erstatter disse skader på samme måde som skader forvoldt af dens egne embedsmænd.
3. Den medlemsstat, hvis embedsmænd har forvoldt skader på en anden medlemsstats område, skal godtgøre alle de beløb, som sidstnævnte medlemsstat har udbetalt i skadeserstatning til skadelidte eller disses retssuccessorer.
4. Bortset fra de i stk. 3 nævnte tilfælde giver den enkelte medlemsstat i det tilfælde, der er nævnt i stk. 1, afkald på at kræve skadeserstatninger godtgjort af en anden medlemsstat, og med forbehold af eventuelle rettigheder over for tredjemand.

AFSNIT III

AFLYTNING AF TELEKOMMUNIKATION

Artikel 17

Myndigheder, der er kompetente til at beordre aflytning af telekommunikation

Ved anvendelsen af artikel 18, 19 og 20 forstås ved »kompetent myndighed« en judiciel myndighed, eller hvor judicielle myndigheder ikke har kompetence på det område, som de nævnte bestemmelser dækker, en tilsvarende kompetent myndighed, der er udpeget i medfør af artikel 24, stk. 1, litra e), og som handler med henblik på strafferetlig efterforskning.

Artikel 18

Anmodninger om aflytning af telekommunikation

1. Med henblik på strafferetlig efterforskning kan en kompetent myndighed i den anmodende medlemsstat i overensstemmelse med kravene i national ret fremsætte en anmodning til en kompetent myndighed i den anmodede medlemsstat om:

- a) aflytning og øjeblikkelig overførsel af telekommunikation til den anmodende medlemsstat, eller
- b) aflytning, optagelse og efterfølgende overførsel af optagelsen af telekommunikationen til den anmodende medlemsstat.

2. Der kan fremsættes anmodninger efter stk. 1 vedrørende den aflyttede persons brug af telekommunikationsmidler, når den aflyttede person befinder sig i:

- a) den anmodende medlemsstat, og den anmodende medlemsstat har brug for den anmodede medlemsstats tekniske assistance til at aflytte vedkommendes kommunikationer
- b) den anmodede medlemsstat, og vedkommendes kommunikationer kan aflyttes i denne medlemsstat
- c) en tredje medlemsstat, der er blevet underrettet i overensstemmelse med artikel 20, stk. 2, litra a), og den anmodende medlemsstat har brug for den anmodede medlemsstats tekniske assistance til at aflytte vedkommendes kommunikationer.

3. Uanset artikel 14 i den europæiske retshjælpskonvention og artikel 37 i Benelux-traktaten skal anmodninger fremsat i henhold til denne artikel indeholde:

- a) en angivelse af en myndighed, der har fremsat anmodningen
- b) en bekræftelse på, at der foreligger en lovmæssig beslutning om aflytning i tilknytning til en strafferetlig efterforskning
- c) oplysninger med henblik på identifikation af den aflyttede person
- d) en angivelse af den strafbare adfærd, der ligger til grund for efterforskningen
- e) en angivelse af den ønskede varighed af aflytningen, og
- f) om muligt fyldestgørende tekniske data, navnlig det relevante nettilslutningsnummer, for at sikre, at anmodningen kan efterkommes

4. En anmodning som omhandlet i stk. 2, litra b), skal også omfatte en redegørelse for de konkrete omstændigheder i sagen. Den anmodede medlemsstat kan udbede sig eventuelle supplerende oplysninger, som den måtte finde nødvendige for at afgøre, om den ville træffe den ønskede foranstaltning i en tilsvarende national sag.

5. Den anmodede medlemsstat forpligter sig til at efterkomme anmodninger efter stk. 1, litra a),

- a) i forbindelse med en anmodning som omhandlet i stk. 2, litra a) og c), når den har modtaget de i stk. 3 omhandlede oplysninger. Den anmodede medlemsstat kan tillade, at aflytningen sker uden videre formaliteter

- b) i forbindelse med en anmodning som omhandlet i stk. 2, litra b), når den har fået de i stk. 3 og 4 omhandlede oplysninger, forudsat at den ville træffe den ønskede foranstaltning i en tilsvarende national sag. Den anmodede medlemsstat kan stille de samme betingelser for at give sit samtykke, som den ville stille i en tilsvarende national sag.
6. Såfremt øjeblikkelig overførsel ikke er mulig, forpligter den anmodede medlemsstat sig til at efterkomme anmodninger efter stk. 1, litra b), når den har fået de i stk. 3 og 4 omhandlede oplysninger, forudsat at den ville træffe den ønskede foranstaltning i en tilsvarende national sag. Den anmodede medlemsstat kan stille de samme betingelser for at give sit samtykke, som den ville stille i en tilsvarende national sag.
7. Enhver medlemsstat kan samtidig med afgivelsen af den i artikel 27, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at den kun er bundet af stk. 6, når den ikke er i stand til at foretage øjeblikkelig overførsel. I sådanne tilfælde kan de øvrige medlemsstater anvende princippet om gensidighed.
8. I forbindelse med en anmodning efter stk. 1, litra b), kan den anmodende medlemsstat, når særlige grunde taler herfor, også anmode om et udskrift af optagelsen. Den anmodede medlemsstat behandler sådanne anmodninger i overensstemmelse med national ret og nationale procedurer.
9. Den medlemsstat, der modtager oplysninger i henhold til stk. 3 og 4, behandler disse oplysninger fortroligt i overensstemmelse med national ret.

Artikel 19

Aflytning af telekommunikation på en medlemsstats eget område gennem tjenesteudbydere

1. Medlemsstaterne sikrer, at teletjenestesystemer med gateway-station på deres område, som ikke er direkte tilgængelige på en anden medlemsstats område med henblik på lovlig aflytning af telekommunikation vedrørende en person, der befinder sig i denne anden medlemsstat, kan gøres direkte tilgængelige med henblik på lovlig aflytning foretaget af denne medlemsstat gennem en udpeget tjenesteudbyder på dens eget område.
2. I det tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, har de kompetente myndigheder i en medlemsstat ret til med henblik på en strafferetlig efterforskning og i overensstemmelse med national ret at foretage aflytning gennem en udpeget tjenesteudbyder på den pågældende medlemsstats område uden at involvere den medlemsstat, på hvis område gateway-stationen befinder sig, forudsat at den aflyttede person befinder sig i den pågældende medlemsstat.
3. Stk. 2 finder også anvendelse, når aflytningen foretages i forbindelse med en anmodning som omhandlet i artikel 18, stk. 2, litra b).
4. Denne artikel er ikke til hinder for, at en medlemsstat kan fremsætte en anmodning om lovlig aflytning af telekommunikation i overensstemmelse med artikel 18 til den medlemsstat, på hvis område gateway-stationen befinder sig, især hvis der ikke er nogen udpeget tjenesteudbyder i den anmodende medlemsstat.

Artikel 20

Aflytning af telekommunikation uden teknisk assistance fra en anden medlemsstat

1. Med forbehold af de almindelige folkeretlige principper samt bestemmelserne i artikel 18, stk. 2, litra c), gælder forpligtelserne efter denne artikel for aflytning, som er beordret eller godkendt af den kompetente myndighed i en medlemsstat som led i en strafferetlig efterforskning, der er kendetegnet ved at være foranlediget af en specifik strafbar handling, herunder forsøg, for så vidt forsøg er strafbart ifølge national ret, med det formål at identificere, pågribe, sigte, retsforfølge eller dømme gerningsmændene.

2. Hvis aflytningen af telekommunikation er godkendt af den kompetente myndighed i en medlemsstat med henblik på strafferetlig efterforskning, og den telekommunikationsadresse på den aflyttede person, som er anført i den lovmæssige beslutning om aflytning, anvendes på en anden medlemsstats område, uden at der er behov for teknisk assistance fra denne medlemsstat til at gennemføre aflytningen, underretter den første medlemsstat (den aflyttende medlemsstat) den anden medlemsstat (den underrettede medlemsstat) om aflytningen

- a) inden aflytningen i de tilfælde, hvor den allerede ved beordringen af aflytning er bekendt med, at den aflyttede person befinder sig på den underrettede medlemsstats område, eller
- b) i andre tilfælde umiddelbart efter, at den bliver klar over, at den aflyttede person befinder sig på den underrettede medlemsstats område.

3. De oplysninger, som den aflyttende medlemsstat skal meddele den underrettende medlemsstat, omfatter:

- a) en angivelse af den myndighed, der har beordret aflytningen
- b) en bekræftelse på, at der foreligger en lovmæssig beslutning om aflytning i tilknytning til en strafferetlig efterforskning
- c) oplysninger med henblik på identifikation af den aflyttede person
- d) en angivelse af den strafbare adfærd, der ligger til grund for efterforskningen
- e) en angivelse af den forventede varighed af aflytningen.

4. Følgende finder anvendelse, når en medlemsstat underrettes i henhold til stk. 2 og 3:

- a) Når den kompetente myndighed i den underrettede medlemsstat har modtaget de oplysninger, der er stillet til rådighed efter stk. 3, meddeler den snarest, og inden 96 timer, den aflyttende medlemsstat, at den
 - i) tillader, at aflytningen finder sted eller fortsættes. Den underrettede medlemsstat kan stille de samme betingelser for at give sit samtykke, som den ville stille i en tilsvarende national sag
 - ii) kræver, at aflytningen ikke finder sted eller afbrydes, såfremt aflytningen ikke ville være lovlig ifølge den underrettede medlemsstats nationale ret, eller der foreligger en af de grunde, der er anført i artikel 2 i den europæiske retshjælpskonvention. Stiller den underrettede medlemsstat et sådant krav, skal den give en skriftlig begrundelse
 - iii) i de tilfælde, der er omhandlet i nr. ii), kræver, at allerede eksisterende materiale, der er fremkommet, medens den aflyttede person befandt sig på dens område, ikke anvendes eller kun anvendes på visse nærmere angivne betingelser. Den underrettede medlemsstat giver den aflyttende medlemsstat en begrundelse for disse betingelser
 - iv) kræver en kort forlængelse, på højst 8 dage, af den oprindelige frist på 96 timer, der skal godkendes af den aflyttende medlemsstat, med henblik på at gennemføre interne procedurer i henhold til national ret. Den underrettede medlemsstat meddeler skriftligt den aflyttende medlemsstat, hvilke betingelser i dens nationale ret der begrundes den ønskede forlængelse af fristen.
- b) Indtil den underrettede medlemsstat har truffet en afgørelse, jf. litra a), nr. i) eller ii), må den aflyttende medlemsstat
 - i) fortsætte aflytningen
 - ii) ikke anvende det allerede fremkomne materiale, medmindre:
 - andet er aftalt mellem de berørte medlemsstater, eller
 - der skal træffes hasteforanstaltninger for at afværge en umiddelbar, alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed. Den underrettede medlemsstat informeres om enhver sådan anvendelse og gives en begrundelse.
- c) Den underrettede medlemsstat kan anmode om en sammenfatning af sagens omstændigheder og om eventuelle supplerende oplysninger, som den måtte finde nødvendige for at kunne afgøre, om aflytningen ville blive godkendt i en tilsvarende national sag. En sådan anmodning berører ikke anvendelsen af litra b), medmindre andet er aftalt mellem den underrettede medlemsstat og den aflyttende medlemsstat.

- d) Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der kan gives et svar inden 96 timer. Med henblik herpå udpeger de kontaktpunkter, der skal være bemandet døgnet rundt, og angiver disse punkter i deres erklæringer i henhold til artikel 24, stk. 1, litra e).
5. Den underrettede medlemsstat behandler de oplysninger, der stilles til rådighed i henhold til stk. 3, fortroligt i overensstemmelse med national ret.
6. Mener den aflyttende medlemsstat, at de oplysninger, der skal stilles til rådighed i henhold til stk. 3, er af særlig følsom karakter, kan den overføre dem til den kompetente myndighed gennem en særlig myndighed, såfremt dette er aftalt bilateralt mellem de berørte medlemsstater.
7. Enhver medlemsstat kan samtidig med afgivelsen af den i artikel 27, stk. 2, omhandlede notifikation eller på et hvilket som helst senere tidspunkt erklære, at den ikke har behov for oplysninger om aflytninger som fastsat i denne artikel.

Artikel 21

Afholdelse af teleoperatørernes udgifter

Omkostninger, som teleoperatører eller tjenesteudbydere pådrager sig i forbindelse med udførelsen af anmodninger efter artikel 18, afholdes af den anmodende medlemsstat.

Artikel 22

Bilaterale aftaler

Dette afsnit er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler med henblik på at fremme undnyttelsen af eksisterende og fremtidige tekniske muligheder med hensyn til lovlig aflytning af telekommunikation.

AFSNIT IV

Artikel 23

Beskyttelse af personoplysninger

1. Personoplysninger, der videregives i henhold til denne konvention, må anvendes af de modtagende medlemsstater
- i forbindelse med de sager, som er omfattet af denne konvention
 - i forbindelse med andre retsprocedurer og administrative procedurer, som hænger direkte sammen med de i litra a) omhandlede sager
 - til at afværge en umiddelbar, alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed
 - til alle andre formål, men kun med forudgående samtykke fra den videregivende medlemsstat, medmindre den berørte medlemsstat har indhentet samtykke fra den registrerede.
2. Denne artikel finder også anvendelse på personoplysninger, som ikke er videregivet, men tilvejebragt på anden måde i medfør af denne konvention.
3. I forbindelse med en bestemt sag kan den videregivende medlemsstat kræve, at den modtagende medlemsstat underretter den om anvendelsen af de videregivne oplysninger.
4. Hvis der i medfør af artikel 7, stk. 2, artikel 18, stk. 5, litra b), artikel 18, stk. 6, eller artikel 20, stk. 4, er stillet betingelser for anvendelsen af personoplysninger, gælder disse betingelser. Er der ikke stillet sådanne betingelser, finder nærværende artikel anvendelse.
5. Artikel 13, stk. 10, har forrang for denne artikel for så vidt angår oplysninger, der er tilvejebragt i medfør af artikel 13.

6. Denne artikel finder ikke anvendelse på personoplysninger, som er tilvejebragt af en medlemsstat i medfør af denne konvention, og som hidrører fra denne medlemsstat.

7. Luxembourg kan i forbindelse med undertegnelsen af denne konvention erklære, at følgende gælder, når Luxembourg i medfør af denne konvention videregiver personoplysninger til en anden medlemsstat:

Med forbehold af stk. 1, litra c), kan Luxembourg i forbindelse med en bestemt sag kræve, at medmindre den berørte medlemsstat har indhentet samtykke fra den registrerede, må personoplysninger kun anvendes til de formål, der er omhandlet i stk. 1, litra a) og b), med forudgående samtykke fra Luxembourg i forbindelse med sager, hvor Luxembourg kunne have afslået eller begrænset videregivelsen eller anvendelsen af personoplysninger i overensstemmelse med denne konvention eller de i artikel 1 nævnte instrumenter.

Hvis Luxembourg i et konkret tilfælde nægter at give sit samtykke i forbindelse med en anmodning fra en medlemsstat i medfør af stk. 1, skal der gives en skriftlig begrundelse.

AFSNIT V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 24

Erklæringer

1. Hver medlemsstat oplyser samtidig med afgivelsen af den i artikel 27, stk. 2, omhandlede notifikation i en erklæring, hvilke myndigheder der, ud over dem, der er anført i den europæiske retshjælpskonvention og i Benelux-traktaten, er kompetente med hensyn til anvendelsen af denne konvention og anvendelsen mellem medlemsstaterne af bestemmelserne om gensidig retshjælp i straffesager i de instrumenter, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, herunder navnlig:

- a) de administrative myndigheder, der i givet fald er kompetente i henseende til artikel 3, stk. 1
- b) en eller flere centrale myndigheder med henblik på anvendelsen af artikel 6 samt de myndigheder, der er kompetente til at behandle de anmodninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 8
- c) de politi- eller toldmyndigheder, der i givet fald er kompetente med henblik på anvendelsen af artikel 6, stk. 5
- d) de administrative myndigheder, der i givet fald er kompetente med henblik på anvendelsen af artikel 6, stk. 6, og
- e) den eller de myndigheder, der er kompetente med henblik på anvendelsen af artikel 18 og 19 samt artikel 20, stk. 1-5.

2. Erklæringer, som afgives i medfør af stk. 1, kan til enhver tid ændres helt eller delvis efter samme procedure.

Artikel 25

Forbehold

Der kan ikke tages andre forbehold med hensyn til denne konvention end dem, der udtrykkeligt er anført i konventionen.

Artikel 26

Geografisk anvendelse

Denne konvention finder anvendelse på Gibraltar, når anvendelsen af den europæiske retshjælpskonvention udvides til at omfatte Gibraltar.

Det Forenede Kongerige underretter skriftligt formanden for Rådet, når det ønsker at lade denne konvention finde anvendelse på Kanaløerne og Isle of Man, efter at anvendelsen af den europæiske retshjælpskonvention er udvidet til at omfatte de pågældende territorier. Rådet træffer afgørelse om en sådan anmodning med enstemmighed blandt medlemmerne.

Artikel 27

Ikrafttræden

1. Denne konvention vedtages af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.
2. Medlemsstaterne giver generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union notifikation om afslutningen af de procedurer, der efter deres forfatningsmæssige bestemmelser kræves for at vedtage konventionen.
3. Denne konvention træder i kraft for de otte berørte medlemsstater 90 dage efter, at den ottende af de stater, som på tidspunktet for Rådets vedtagelse af retsakten om udarbejdelse af denne konvention var medlem af Den Europæiske Union, har foretaget notifikation, jf. stk. 2.
4. En senere notifikation afgivet af en medlemsstat efter modtagelsen af den ottende notifikation, jf. stk. 2, medfører, at denne konvention 90 dage efter denne senere notifikation træder i kraft i forbindelserne mellem den pågældende medlemsstat og de medlemsstater, for hvilke konventionen allerede er trådt i kraft.
5. Før denne konvention træder i kraft i medfør af stk. 3, kan enhver medlemsstat samtidig med afgivelsen af den i stk. 2 omhandlede notifikation eller på et hvilket som helst senere tidspunkt erklære, at den vil anvende denne konvention i sine forbindelser med de medlemsstater, der har afgivet samme erklæring. Sådanne erklæringer træder i kraft 90 dage efter deponeringen.
6. Denne konvention finder anvendelse på gensidig retshjælp, der iværksættes efter den dato, hvor konventionen træder i kraft mellem de berørte medlemsstater eller anvendes i henhold til stk. 5.

Artikel 28

Nye medlemsstaters tiltrædelse

1. Denne konvention er åben for tiltrædelse af stater, der bliver medlem af Den Europæiske Union.
2. Teksten til konventionen på den tiltrædende medlemsstats sprog, som udformet af Rådet for Den Europæiske Union, er autentisk.
3. Tiltrædelsesinstrumenterne deponeres hos depositaren.
4. Denne konvention træder i kraft for den tiltrædende medlemsstat 90 dage efter deponeringen af den pågældende stats tiltrædelsesinstrument eller på datoen for konventionens ikrafttræden, hvis den endnu ikke er trådt i kraft ved udløbet af ovennævnte periode.
5. Er denne konvention endnu ikke trådt i kraft, når tiltrædelsesinstrumenterne deponeres, finder artikel 27, stk. 5, anvendelse på de tiltrædende medlemsstater.

Artikel 29

Ikrafttræden i Island og Norge

1. Med forbehold af artikel 8 i aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne, i det følgende benævnt »associeringsaftalen«, træder de i artikel 2, stk. 1, nævnte bestemmelser i kraft i Island og Norge 90 dage efter, at de to lande i medfør af associeringsaftalens artikel 8, stk. 2, har meddelt Rådet og Kommissionen, at deres forfatningsmæssige krav er opfyldt, i deres gensidige forbindelser med de medlemsstater, for hvilke denne konvention allerede er trådt i kraft i medfør af artikel 27, stk. 3 eller 4.
2. Hvis denne konvention træder i kraft i en medlemsstat efter den dato, på hvilken de i artikel 2, stk. 1, nævnte bestemmelser er trådt i kraft i Island og Norge, finder de pågældende bestemmelser også anvendelse på de gensidige forbindelser mellem den pågældende medlemsstat og Island og Norge.
3. De i artikel 2, stk. 1, nævnte bestemmelser bliver under alle omstændigheder først bindende for Island og Norge på den dato, der fastsættes i medfør af associeringsaftalens artikel 15, stk. 4.

4. Med forbehold af stk. 1, 2 og 3 træder de i artikel 2, stk. 1, nævnte bestemmelser senest i kraft i Island og Norge på datoen for denne konventions ikrafttræden i den 15. stat, som på tidspunktet for Rådets vedtagelse af retsakten om udarbejdelse af denne konvention var medlem af Den Europæiske Union.

Artikel 30

Depositar

1. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne konvention.
2. Depositaren offentliggør i EF-Tidende en oversigt over vedtagelser og tiltrædelser samt erklæringer, forbehold og enhver anden meddelelse vedrørende denne konvention.

Hecho en Bruselas, el veintinueve de mayo de dos mil, en un ejemplar único, en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente auténticos y que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea. El Secretario General remitirá una copia certificado del mismo a cada Estado miembro.

Udfærdiget i Bruxelles den niogtyvende maj to tusind i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Den Europæiske Union. Generalsekretæren fremsender en bekræftet kopi heraf til hver medlemsstat.

Geschehen zu Brüssel am neunundzwanzigsten Mai zweitausend in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt. Der Generalsekretär übermittelt jedem Mitgliedstaat eine beglaubigte Abschrift dieser Urschrift.

Έγινε στις Βρυξέλλες στις είκοσι εννέα Μαΐου δύο χιλιάδες σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα, και όλα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Η σύμβαση κατατίθεται στο αρχείο της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο Γενικός Γραμματέας διαβιβάζει ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο σε κάθε κράτος μέλος.

Done at Brussels on the twenty-ninth day of May in the year two thousand in a single original in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, all texts being equally authentic, such original being deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union. The Secretary-General shall forward a certified copy thereof to each Member State.

Fait à Bruxelles, le vingt-neuf mai deux mille, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, les textes établis dans chacune de ces langues faisant également foi, lequel est déposé dans les archives du secrétariat général du Conseil de l'Union européenne. Le secrétaire général en fait parvenir une copie certifiée à chaque État membre.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil, an naoú lá is fiche de Bhealtaine sa bhliain dhá mhíle i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis, agus comhúdarás ag gach ceann de na téacsanna sin; déanfar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartlann Ardrúnaíocht Chomhairle an Aontais Eorpaigh. Díreoidh an tArdrúnaí cóip fhíordheimhnithe de chuig gach Ballstát.

Fatto a Bruxelles, addì ventinove maggio duemila, in un esemplare unico nelle lingue danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascuna di esse facente ugualmente fede, depositato negli archivi del segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea. Il segretario generale ne trasmette una copia certificata conforme a ogni Stato membro.

Gedaan te Brussel, de negenentwintigste mei tweeduizend, in één exemplaar, in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt neergelegd in het archief van het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie. De secretaris-generaal zendt een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift daarvan toe aan elke lidstaat.

Feito em Bruxelas, aos vinte e nove de Maio de dois mil num único exemplar, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, todos os textos fazendo igualmente fé, o qual será depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia. O secretário-geral remeterá dele uma cópia autenticada a cada Estado-Membro.

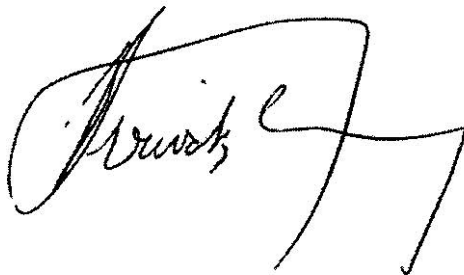
Tehty Brysselissä kahdentenkymmenentenäyhdeksäntenä päivänä toukokuuta vuonna kaksituhatta yhtenä ainoana alkuperäiskappaleena englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä, jonka kullakin kielellä laadittu teksti on yhtä todistusvoimainen, ja se talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon. Pääsihteeri toimittaa oikeaksi todistetun jäljennöksen yleissopimuksesta jokaiselle jäsenvaltiolle.

Som skedde i Bryssel den tjugonionde maj tjugohundra i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, varvid varje text äger samma giltighet, och detta exemplar skall deponeras i arkivet hos generalsekretariatet för Europeiska unionens råd. Generalsekreteraren skall överlämna en bestyrkt kopia därav till varje medlemsstat.

Pour le gouvernement du Royaume de Belgique

Voor de regering van het Koninkrijk België

Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

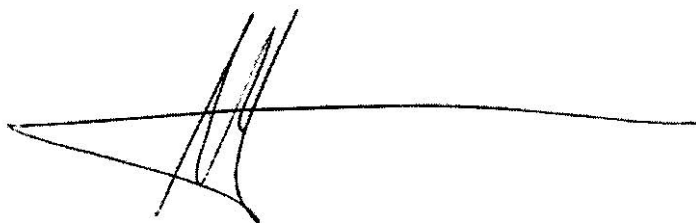
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

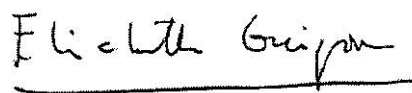
Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

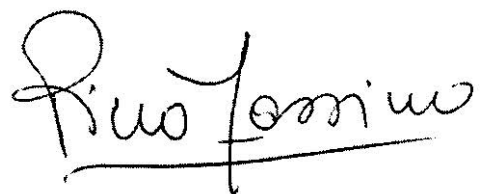
Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

A handwritten signature in black ink, reading "Pio Lorenzini". The signature is written in a cursive style and is underlined with a single horizontal line.

Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

A handwritten signature in black ink, consisting of a few stylized, connected strokes that are difficult to decipher.

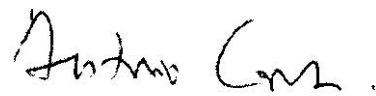
Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

A handwritten signature in black ink, written in a cursive style. The signature is somewhat stylized and difficult to read.

Für die Regierung der Republik Österreich

A handwritten signature in black ink, written in a cursive style. The signature is quite stylized and difficult to read.

Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Erklæring fra Rådet ad artikel 10, stk. 9

Når Rådet behandler vedtagelsen af det instrument, som er omhandlet i artikel 10, stk. 9, respekterer det medlemsstaternes forpligtelser i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention.

Erklæring fra Det Forenede Kongerige ad artikel 20

Denne erklæring udgør en godkendt, integrerende del af konventionen

Artikel 20 finder i Det Forenede Kongerige anvendelse på aflytningsordrer, der af indenrigsministeren udstedes til politi- eller toldmyndighederne i overensstemmelse med national lovgivning om aflytning af telekommunikation med det erklærede formål at afsløre grov kriminalitet. Artiklen finder ligeledes anvendelse på aflytningsordrer, der udstedes til efterretningstjenesten i de tilfælde, hvor denne i overensstemmelse med national lovgivning bistår ved en efterforskning med de kendetegn, der er beskrevet i artikel 20, stk. 1.
